

dek nastal jen činěním (opomenutím) pachatelovým, takže ani sběhnuvší se zavinění prof. M-a nepřerušovalo by příčinnou souvislost mezi jednáním (opomenutím) obžalovaného a smrtí (poškozením) postižených osob. Právní posouzení věci prvním soudem jest tudíž prosté právního omylu. Zmateční stížnost není odůvodněna, pokud pak nevychází při provádění hmotněprávního zmatku ze skutkových předpokladů rozsudku v jejich celistvosti, není vůbec provedena po zákonu. Bylo ji proto zavrhnouti.

Čís. 3330.

Obžaloba je přípustnou (§§ 207 a násl. tr. ř.) nejen, když vina stíhaného z trestného činu je naprosto nepochybná, nýbrž i, když je proti němu dostatečné podezření z činu nebo z činů trestných (§ 213 čís. 2 tr. ř.).

Byl-li odmítnut sborový soud první i druhé stolice, rozhoduje zrušovací soud o přípustnosti odmítnutí onoho soudu i když shledal odmítnutí tohoto neodůvodněným (§ 74 odst. druhý tr. ř.).

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1928, Nd I 509/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání, slyšev generálního prokurátora, žádost obviněného za odnětí trestní věci proti němu pro zločin podvodu podle §§ 197, 200 a 203 tr. zák. u zemského trestního soudu v Praze vedené a za příkázání její některému jinému soudu v čs. republice, jakož i jeho žádost za odmítnutí vrchního zemského soudu v Praze.

Důvody:

Obžalovaný odmítá pro předpojatost nejen celý zemský trestní soud v Praze, nýbrž i vrchní zemský soud tamtéž; tento z té příčiny, že připustil obžalobu proti žadateli, ač prý se tak státi nemělo, poněvadž ani vyšetřující soudce ani státní zastupitelství nepřipustili svědky žadatelem před podáním obžaloby vedené. Žádost je bezdůvodná. Žadatel si neuvědomuje, že podle zákona (§§ 207 a násl. tr. ř.) je obžaloba přípustnou nejen, když vina stíhaného z trestného činu je naprosto nepochybná, nýbrž i, když je proti němu dostatečné podezření z činu nebo z činů trestných (viz § 213 čís. 2 tr. ř.), a že teprve rozsudkem nalézacího soudu má býti konečně rozhodnuto o tom, zda a pokud se obžalovaný dopustil činu za vinu mu kladeného. Žadatel nedokázal, že vrchní zemský soud v Praze rozhodnutím o námitkách žadatele proti obžalobě porušil zákon, tím méně pak, že se to stalo způsobem opodstatňujícím jeho předpojatost, zvláště když žadatel byl v rozhodnutí ve příčině výsledku navrhaných svědků výslovně upozorněn, že se má s návrhem tím po rozumu §§ 222, 224 tr. ř. obrátiti na předsedu hlavního přelíčení. Nehledíc k tomu, nenaznačuje žadatel, že vrchní zemský soud v Praze

za údobí hlavního přelíčení, jež se má provést, bude míti účast na nějakém rozhodování, takže žádost za jeho zamítnutí je tím bezpodstatnější. Nebyl-li však zákon porušen podáním obžaloby, je tím prokázána též bezpodstatnost výtky z předpojatosti, činěná zemskému trestnímu soudu. Poukazuje-li žadatel k tomu, že zemský trestní soud (radní komora) porušil zákon tím, že nepřipustil svědky MUDr. N-u, P-u a P-ho, neosvědčuje ještě tímto všeobecným tvrzením, že porušení to, — i kdyby se skutečně stalo — stalo se způsobem, uvádějícím nestrannost soudcovskou v pochybnost. Než o porušení zákona nemůže podle stavu věci býti vůbec řeči, zvláště když podle druhého odst. § 225 tr. ř. je žadateli volno, by svůj dotyčný návrh důkazní opakoval při hlavním přelíčení. Pokud žadatel činí námitky proti posudku znalců, dává mu zákon ze dne 1. července 1927, čís. 107 sb. z. a n. příležitost, by je při hlavním přelíčení uplatnil; že mu v tom byly dosud nalézacím soudem činěny překážky, nevychází najevo ze záznamů protokolů o hlavních přelíčeních a žadatel to ani netvrdí. Pokud stěžovatel ve své žádosti poukazuje na citované tam trestní spisy, jsou tyto beztak již připojeny k hlavnímu trestnímu spisu, pokud se týče mohou býti k návrhu žadatelově vyžádány k případnému použití. Z provedeného dosud trestního řízení není proto nic patrné, co by mohlo proti odmítaným soudům vzbuditi i jen zdání nějaké předpojatosti pro tuto trestní věc. Nejsou tu tudíž předpoklady §§ 72 a násl. tr. ř., proč by bylo žádost zamítnouti jako bezdůvodnou. Pokud stěžovatel žádá, by byla obžaloba zrušena a věc přikázána znovu vyšetřujícímu soudci, sluší uvést, že, jakmile námitky stěžovatelovy proti obžalobě byly správnou cestou opravného pořadu zamítnuty, stala se obžaloba pravoplatnou a musí o ní zavedeno býti další zákonem předepsané řízení (§§ 220—227, 228 a násl. tr. ř.).

Čís. 3331.

Lhůta k provedení zmateční stížnosti (§ 285 tr. ř.) počíná doručením rozsudku obžalovanému, jenž za opis rozsudku žádal, nikoliv doručením rozsudku ex offio obhájci, který zastupoval obžalovaného při hlavním přelíčení.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1928, Zm II 350/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání stížnosti obžalovaného do usnesení krajského soudu v Olomouci ze dne 25. července 1928, jímž byla jeho zmateční stížnost odmítnuta, zrušil ono usnesení a krajskému soudu v Olomouci uložil, by obžalovanému doručil opis rozsudku za účelem provedení zmateční stížnosti a dále po zákonu jednal.